

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 7.

14de februar 1897.

23de aarg.

Hyrderne paa Betlehems marker.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

En heltequits historie.

(Fortsættelse.)

Saa, ser du, paa bortveien nævnte mama for mig om alt, som hun skulde tale med sorenskriveren om, og jeg har jo god hukommelse, siger pastor Petersen", tilføjede Albert leende, "det var vel det mindste, jeg kunde gjøre, at minde mama om det, som hun holdt paa at glemme."

Fru Willén spurgte nu atter Leonard, hvorfor han var blevet saa længe paa Walby; men han undveg at svare ligetil paa hendes spørgsmaal, og det svar, han gav, var ikke tilfredsstillende. Fru Willén var træt, hvorfor hun ikke vilde snakke mere om sagen den aften, men bad gutterne om at gaa tilfængs, saa snart de kunde.

"Mama er saa træt og bedrøvet i aften", sagde Albert, "vi maa forsøge ikke at støje, naar vi klæder af os; du ved, at hun hører, bare vi gaar over gulbet."

Moderens værelse laa nemlig lige under gutternes.

"Du tror vist, at det ikke er andre end dig, som brur sig om hende", sagde Leonard but.

Albert svarte ikke, men skyndte sig at klæde af sig. Han hørte moderen gaa frem og tilbage i værelset nedenunder og følte sig glad over, at ogsaa hun havde lovet snart at lægge sig, skjønt det var usædvanlig tidlig. Da han kort efter knelede ned foran sengen for at bede sin aftenbøn, syntes han at høre lyden af hulling fra Leonards seng, som stod ved den anden væg. Han bad derfor ogsaa for ham, at Gud vilde velsigne og trøste ham, hvis han for alvor var bedrøvet. Derpaa reiste han sig og sagde venlig "godnat" til Leonard og lagde sig.

Træt efter dagens anstrengelser holdt Albert netop paa at sovne, da han pludselig hørte Leonard liste sig over gulbet.

"O, Albert, jeg er saa forfærdelig ullykkelig", hulkede han. "Hvad skal jeg gjøre? — O, hvad skal jeg gjøre?"

"Hvad er paaferde?" spurgte Albert, som med engang var blevet aldeles vaagen.

"Na, Albert, jeg ved slet ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad — nei sandelig om jeg ved det", udbrød Leonard og brast i graad.

"Hys, hys!" sagde Albert urolig. Han lagde sin ene arm om gutten og trak ham hen til sig i sengen. "Snak ikke saa høit og grød ikke, saa mama hører det. Fortæl mig alt sammen."

Leonard borede hovedet ned i puden og hulkede endnu en stund usanselig. "Han har — faaet vide, hvor jeg bor", sagde han, "og nu — kommer han snart — for at hente mig — og sende mig i fængsel."

"I fængsel! — Hvem? — Hvad mener du? — Hvorfor?"

"Jo for — for — tyveri!" hulkede Leonard. "Tyveri!" gjentog Albert i en forstrækket tone.

"Ja."

"Tyveri! — Men hvad er det for noget?"

"Jo, pungen hans —. Den var fuld af penge!"

"Pungen hans? — Hvis penge er det, du mener?"

"Baron Staalhjelm's!"

"Baron Staalhjelm's! — Men Leonard, hvad skal dette betyde?"

"Jo, pastor Petersen sendte mig til Walby med et brev, og jeg maatte vente en stund, mens baronen skrev svar. Men før han var færdig med sit brev, blev han kaldt ud af værelset, da der var nogen, som vilde snakke med ham. Hans pengepung laa igjen paa skrivebordet. Og mens han var ude, kom jeg til at tænke paa, at presten og Grønberg i middags havde sagt, at baronen var en af de stygge bankdirektorerne, som havde stjaalet tantes penge, og saa tænkte jeg, at han ingen ret havde til pengene i pungen — de var jo i grunden tantes. Og saa — saa tog jeg den for at give hende den — bare for at give hende den, det forsikrer jeg!"

"Dog du pungen? — Baron Staalhjelm's pung!"

"Ja, jeg tænkte ikke rigtig over, hvad jeg gjorde, før jeg havde den i haanden; det vil sige, jeg tænkte virkelig, at pengene tilhørte tante. Jeg havde heller ikke tid til at tænke stort; alt var gjort i et øieblik."

„Du tog altsaa baron Staalhjelms pung?“ gjentog Albert med et forstrækket udtryk i sit ansigt.

„Ja, og — o Albert, det var saa forstrækkeligt; i næste øjeblik saa jeg paa gulbet; en stor hund havde styrket sig over mig; jeg havde ikke før lagt merke til den, da den havde ligget saa stille i et hjørne af værelset. Den bed mig ikke; men bare jeg rørte lidt paa mig, knurrede den saa, at jeg ikke bovede at rejse mig, men maatte blive liggende der, indtil baronen kom ind. Han kaldte straks paa hunden, men sagde, at jeg maatte have taget noget, som hørte ham til, ellers vilde ikke hunden have rørt mig. Han raabte paa en tjener, og saa fandt de pungen.“

„Men sagde du ikke straks, hvorfor du havde taget den?“

„Nei!“

„Na, det var dumt. Havde du endda sagt det, saa havde han idetmindste forstaaet, at du ikke var en almindelig tyv.“

„Jeg blev saa ræd, for baronen var saa fint, saa forfærdelig fint. Han sagde, at han vilde overlade hele sagen i politiets hænder, og at man vilde komme til at arrestere mig“, hulkede Leonard. „Han sagde, at jeg kunde saa gaa hjem nu; men at jeg var i hans magt, og at han vilde, at jeg skulde straffes.“

„Nei, hvor galt du har handlet, Leonard“, sagde Albert. „Men nogen maa gaa til baronen og fortælle ham altsammen. Vil du gaa tilbage og sige ham det, eller skal jeg gjøre det?“

„Jeg tør ikke paa nogen maade gjøre det. Gaa du.“

„Godt! Saa hjælp mig at faa klæderne i stilhed paa. Vi har ingen tid at tabe.“

„Vil du gaa til Walby nu, som det er mørkt, og ganste alene?“

„Ja, men jeg synes, du, Leonard, gjerne kunde følge mig; thi hvis jeg skulde komme til at snuble og falde overende, kunde jeg gjerne ikke komme op igjen. Denne sag bør blive ordnet snarest muligt.“ Albert tænkte med ulykke paa, hvorledes han skulde hindre den skam og vanære, som vilde komme til at hvile over Leonard og gennem ham ogsaa paa den kjære mor. Men Leonard var seig nok til at svare: „Nei, jeg tør ikke følge med — jeg tør slet ikke gjøre det. De vil sætte mig i fængsel; jeg tør ikke!“

Hvor var der nu blevet af alt hans heldmod?

9. Alberts forbøn.

„Sid ned, Albert Willén, sid ned!“ sagde baron Staalhjelm venlig.

Det var efter mange vanskeligheder tilslut lykkedes vor unge ven at faa en samtale med baronen. Han var meget træt; men han havde ikke ro paa sig, før alt var forklaret og tilgivet. Han blev derfor staaende.

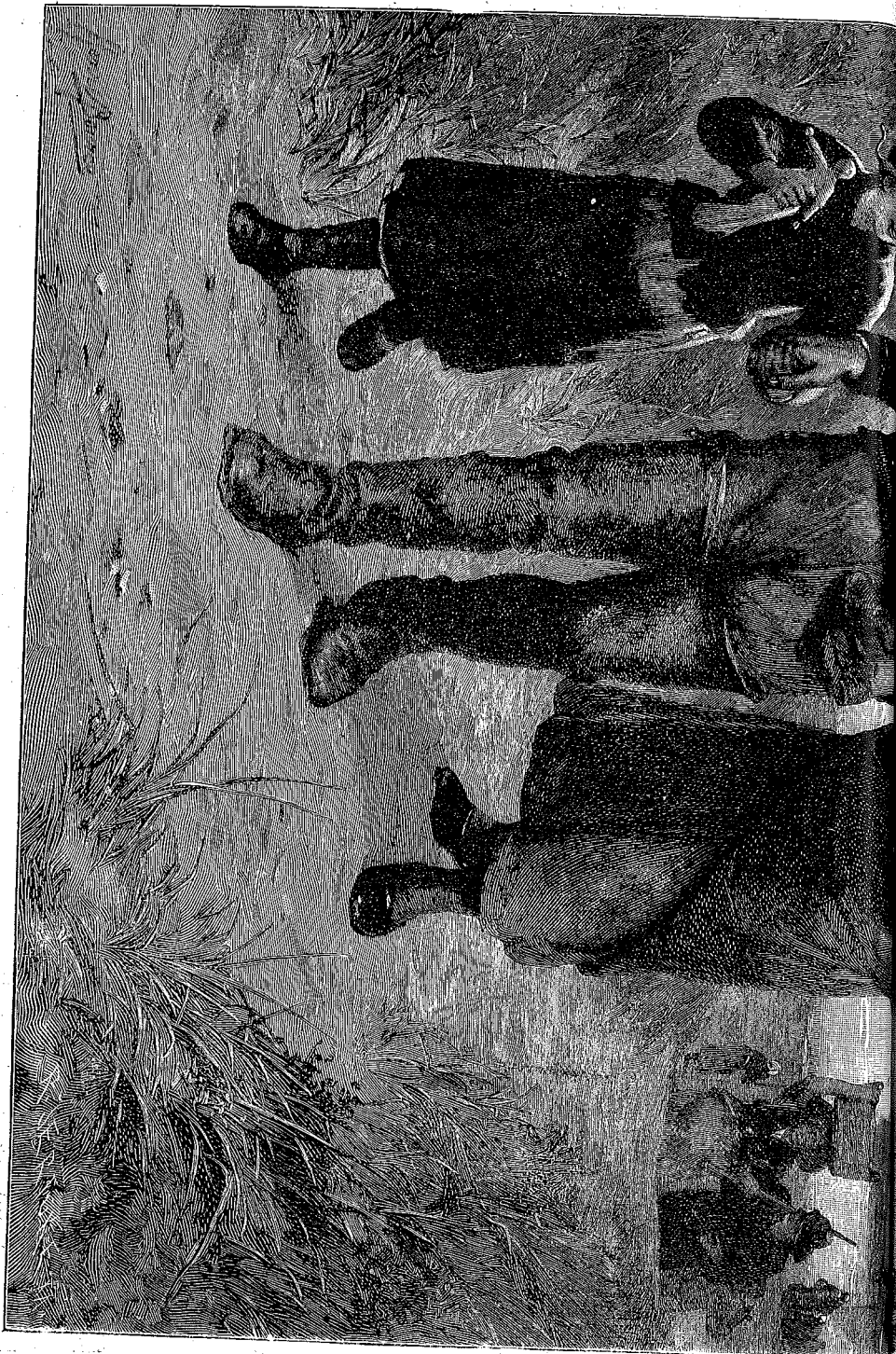
„Jeg takker saa meget“, sagde han, „jeg kan nok staa, naar jeg faar lov til at støtte mig mod stolen. Jeg har ikke været rar til at gaa, siden Leonard skjød mig i benet.“

„Hvad for noget!“ udbrød baronen, „bruger den slyngelagtige gut ogsaa at skyde folk i benene!“ Han betragtede forbausset Albert gennem sine briller.

„Nei, det er noget, som han bare en eneste gang er kommen til at gjøre“, sagde Albert ibrig. „Leonard er den bedste gut, man kan tænke sig i verden; men han kan undertiden gjøre det, som er galt — ja meget galt. Han gjorde svært galt, da han i eftermiddag tog baronens pung“, fortsatte han bebende, og derpaa beskrev han med ikke ringe veltalenhed Leonards store hjærlighed til sin tante, hans inderlige ønske om at kunne tjene hende, hans tro paa, at bankdirektørerne havde taget hendes penge, og hvorledes han tænkte, at baronen var en af direktørerne, saa han paa den maade blot mente at tage sig selv tilrette ved at bemægtige sig disse penge, som efter hans mening tilhørte hans tante. „Det var derfor, han tog pungen; han vilde ikke selv beholde den, men give den til mama!“ sagde han tilsidst; „han gav sig ikke tid til at tænke over, hvor galt det var.“

Baronen nikkede alvorlig. „Jeg forstaa“, sagde han, „jeg begynder nu at forstaa, hvorledes det hænger sammen. Men saa har han ogsaa en dygtig sagsfører i dig, min gut. Fortæl mig nu om, hvorledes han kom til at skyde dig i benet.“

„Jo, det var saa, at han ønskede at blive en helt — han troede saa omtrentlig, at han allerede var en saadan. Vi ønskede forøvrigt at blive helte begge to, og vi troede, at vi maatte blive soldater for at kunne være tapre og modige. Saa fandt Leonard en dag bøsse — skovfogdens bøsse — hjemme i skjæfnet vort; han var saa fornøjet over at have et ordentligt gevær mellem hænderne, at han ikke tænkte paa, at det kunde være ladet —

Pha hi muoien.

det er Leonards største feil, at han er saa tankeløs — og saa skjød han paa mig."

"Jo, jo, jeg takker. Det er rigtig en farlig person. Jeg vilde ikke bo sammen med en saadan gut, om man betalte mig femti tusen dollars om aaret. — Nu min stakkars gut", fortsatte han meget venlig, "har du tilgivet ham alt det onde, han har voldt dig?"

"Det kan De være vis paa", svarte Albert med et fornyet smil, "han vilde jo ikke gjøre mig noget ondt. — Vil ikke ogsaa baronen være saa snild og tilgive ham", tilføjede han med et bedende blik; "da han tog pungen, var det ikke hans mening at stjæle."

"Jo, for din skyld skal jeg tilgive ham, Albert", sagde den gamle herre venlig. Mellem os sagt, saa var det ogsaa bare min hensigt at skræmme ham lidt."

Derpaa ringte han og bad tjeneren at sætte ind forskjellige gode ting til Albert; det smagte gutten godt; thi turen gennem skoven havde gjort ham baade træt og sulten. Baronens lagde hele tiden nøie merke til gutten, og saa blandt andet med hvilken interesse han betragtede den masse bøger, som stod paa hylder langs væggene. Ved fortat samtale med ham, fik han se, hvilken interesse han havde for læsning, og hvorledes han engang selv haabede at blive forfatter.

Nu var baron Staalhjelms selv en lærd mand, som havde skrevet flere videnskabelige arbejder. Han fik derfor mere og mere interesse for Albert, skjønt han maatte mere sig ved tanken paa, at en saa liden gut kunde være saa store tanker for fremtiden, og han besluttede at gjøre, hvad han kunde, for at hjælpe ham til at naa sit maal.

(Fortsættes.)

„Otto lap paa lap.“

Han var en fattig, forældreløs gut, og der var ingen, som brydde sig om ham; de fleste saa paa ham med overlegen foragt eller sendte ham i høiden et medlidende blik. Den gjerrige onkel og den leversyge tante var meget strenge mod ham, og de klæder, de lod ham faa, var bare nogle ganske usle filler; derfor havde den stakkars gut faaet øgenavnet „Otto lap paa lap“. Han var høi af vækst, smalbrystet og sygelig.

„Det er ubegribeligt, hvad en saadan elendig skabning skal her i verden!“ sagde hans tante mere end en gang.

O, hvor forstyrede menneskene dog er! Var der da ingen, som af den blege guts ansigt kunde se, at han var en glæde for Guds engle i himmelen?

Ingen lagde videre merke til ham, uden forsaavidt en eller anden af stedets mødre kunde se medlidende efter ham, naar de tænkte paa sine egne velsødte og velskædte børn. Da kunde det vel ogsaa hændes, at han fik et æble eller et stykke honnintage, og naar han taltede paa sin stille rolige maade, forundrede konerne sig mangen gang over, hvor snild han altid var; aldrig hørte man ham klage eller græde, skjønt det var almindelig bekjendt, at han fik lidet mad hjemme, men meget skjænd og bant.

Hvoraf kom det, at der altid hvilte et saa taalmødt og venligt præg over dette blege ansigt? Han havde lært det Guds ord, som sagde ham, at man skal være sine herrer underdanige, ikke alene de gode og billige, men ogsaa de vrangbillige; thi dette finder naade, om nogen af samvittighed for Gud finder sig i gjenbordigheder, naar han lider uretfærdig. Han havde høit en from mor, og hun havde tidlig bragt sin kjære gut til Jesus.

Otto havde ogsaa sine glæder. Han var for eksempel saa glad i blomster; naar hans tante sendte ham ud for at finde fodder til gjæstene, fandt han ogsaa mange blomster, gule og røde og blaa og alle mulige farver — o hvor skjønt. Og saa plukkede han altid en valker buket, og naar han paa hjemveien kom forbi den gamle kræftsyge mor S.'s dør, skrydte han sig straalende af glæde ind til hende og stak buketten i den gamles visne haand. Den gamle kone pliede ikke at sige stort; men han saa dog, at han glædede hende, og det var nok for ham. Han sølte sig saa lykkelig, naar han kunde gjøre en anden glad, o maatte det samme mere være tilfældet med os alle, gid vi maatte gjøre mere for at glæde andre! Da bringer vi os selv ogsaa glæde. Den stakkars Otto havde ikke mange glæder her paa jorden, men en af de største, han havde, var at kunne gjøre den gamle syge kone glad.

En anden ven af Otto var lille Hans, som boede i en af nabohusene; han havde overmaade smaa ebner, havde saa vanskelige

for at lære, og skolelæreren var saa streng; men saa tog han sin bog eller sin table og kom hen og bad Otto at hjælpe sig, og Otto var altid saa villig til at hjælpe, hvorledes sølte ikke den snille gut en stille jubel inde i sin bryst, naar Hans undertiden lagde sin arm over hans hals og sagde: „Du Otto er nu den snildeste alligevel!“ Da lyfte Ottos store øine, og han sølte sig saa usigelig lykkelig.

Og naar han om aftenen laa i sin seng, og de funkulende stjerner tittede ind i kammeret til ham, kunde de se ham ligge med foldede hænder og bede til den gode Gud i himmelen, hos hvem hans far og mor nu var, og til hvem han ogsaa engang haabede at komme. Det kunde da ogsaa være det samme, om folk kaldte ham „Otto lap paa lap“, han vidste, at Frelseren havde ham kjær, og at englens engang vilde bære ham op i det herlige hjem, hvor man ikke længer gik i filler eller led nogen nød. Dette og meget andet vidste han. Hvorledes havde ikke hans mor forealt ham derom! „Bare vær tro, gutten min, vær altid tro mod den kjære herre Jesus!“ Jo, han vilde være tro. „Gud hjælpe mig dertil“, sukkede han stille.

Naar nu bare ikke denne hoste havde plaget ham saa! Det var ofte saa ilde, at han havde vanskelig for at trække pusten, naar han skulde bære de tunge vandbøtter, og ofte sølte han sig saa forunderlig tung i benene. Men han vilde være tro — ikke klage. Han gjorde, hvad han kunde, ja han sled ofte mere, end han havde godt af. Tanten lagde merke til, at han spiste svært lidet i den sidste tid; men derimod saa hun ikke, hvor bleg han var.

Men himmeriges engle begyndte allerede at hæve sine vinger for at hente ham hjem.

Det er en liden tid
Saa har jeg vundet,
Saa er den ganste strid
Med et forsvundet.
Saa kan jeg hvile mig
I rosendale
∴ Og uafsladelig ∴
Med Jesus tale.

Det var en foraarssdag. Solen skinnede klart; men en bidende kold vind blæste fra øst. Otto frøs bitterlig i sin tynde dragt; han var rent blaa i ansigtet. Paa skolen hostede han meget, og da han holdt sit lommetørklæde for munden, kom der blod i det.

„Gaa hjem, Otto! Du er syg, gutten min“, sagde læreren venlig til ham.

Han reiste sig, men der lagde sig ligesom taage for hans øine, da han gik. Udenfor døren laa der en stor sten ved solvæggen; han var saa dødstret og orkede ikke at gaa længere. „Bare et øieblit!“ sagde han og satte sig ned og støttede hovedet mod hænderne. Saaledes blev han siddende en stund ligesom i en halvdøs — selv vidste han ikke hvorlænge — da han blev vækket op ved et skrig. Han sprang forfækket op. Hvor kom skriget fra? Fra vandet — Saa hurtig, som hans trætte fødder kunde bære ham, sprang han henover mod dammen. — Et barn var faldt i vandet — han saa tydelig en rød kjole og en liden arm, som fortvilet rakktes iveret. Kunde han kanske naa den lille? Han lagde sig ned ved vandkanten og strakte sig ubøved, men nei han var ikke istand til at række det. Skulde han kanske styrte sig i vandet efter det? Men vandet var saa koldt, og hans tænder klappede allerede paa forhaand af kulde, og han var saa dødsens træt. Han sølte en gysen ved tanken paa det kolde vand; men — men — han vilde være tro til døden. Han sprang ubi. Vandet var ikke dybt, men naaede ham dog til skulderen. Han greb efter den røde kjole — han fik tag i den, men det var saa tungt — han havde umulig kræfter til at faa det iland. Han var nær ved selv at synke om — men da — han hører stemmer, høie raab — han føler, hvorledes barnet bliver taget fra ham, og merker ogsaa, at han selv bliver taget op — men heller ikke mere — hverken af hvem, eller hvorhen han bringes.

En blodstrøm trængte sig frem fra hans mund. Det var hans sidste lidelser her paa jorden. Da han atter vaagnede, var han i Jesu arme.

En liden tro Jesu Kristi discipel, et fromt barn som saa, var gaaet ind til sin herres glæde.

Fri fra sorgen, fri fra nøden
Fri fra smerten, fri fra døden,
O, hvor vil jeg være fro
I Guds engles samkvæms ro!

Paa hjemveien.

[Eil billedet.]

Hen unge fisker er vendt tilbage fra sit virke, og resultatet af dagens arbejde har været en rig fangst. Stjont han ikke faar lov til at bære den hjem selv, har han alligevel begge hænder fulde; thi den lille datter fordrer sin gamle plads paa faderens arm, og den større, der synes det er lang tid siden hendes haand hvilede i faderens svære næve, har lagt beslag paa hans hvire haand. Bagester følger moderen, der et øieblik er tilstet i baggrunden, men som har taget lidt af fangsten med sig nu, hun for øieblikket intet andet har at gjøre.

Lydig hed.

Sévres nær Paris boede der en fattig fransk arbejdsmand ved navn Pierre Barlot med sin hustru, Jeanne, og deres tre børn. Pierre var arbejdsom og nøjsom, og man saa ham aldrig i værtshuset blandt nabolagets øvrige mænd. Han sparede alle de penge, han var istand til, og arbejdede haardt, indtil han en dag kunde kjøbe det lille hus, hvori de boede.

Huset var saa lidet, men det laa paa en vakker plet, omringet af træer og buske og bedækket af slyngplanter. Den fremmede bemærkede som oftest huset til venstre, naar han passerede over broen ved Sévres.

Pierre og Jeanne hvilede ikke, før huset var betalt, og da dette var gjort, holdt de et gjæstebud for sammen med sine venner at glæde sig over sin nye eiendom. Den, der har en eiendom og et stykke land, pleier ogsaa at have raad til at se sine venner hos sig.

Alt dette fandt sted kort før den franske krig brød ud, og Pierre, som før havde været soldat, blev udstreven. Han tilhørte reservekorpsen. Før i tiden havde han været kanonér, og hans dygtighed til at træffe sit maal med granaterne var vide bekendt. Sévres var besat af tydskerne; men de franske

kanoner torndede mod dem fra Fort Valerien.

Pierre Barlot var kanonér paa fortet, og en vinterdag stod han ved siden af sin kanon, da den kommanderende general kom hen til ham og opmærksomt betragtede broen i Sévres gennem sin kikkert.

„Kanonér,“ sagde han uden at se paa Pierre.

„General,“ svarede Pierre med en militær hilsen.

„Ser du broen i Sévres derhenne?“

„Ja, jeg ser den general!“

„Ser du det lille hus til venstre, omgivet af træer?“

Pierre blegnede. „Ja min herre, jeg ser det.“

„Huset er et tilflugtssted for preusserne. Forsøg at træffe det med en granat, vil du?“

Pierre blev endnu blegere, og stjont den iskolde vind bragte officererne til at skjælve i sine tykke, graa kapper stod sveden som tunge draaber paa Pierres pande; men ingen lagde merke til kanonérens sindsbevægelse. Han rettede sit styks omhyggelig mod det lille hus og syrede, medens officererne gennem sine kikkerter iagttog virkningen af skudet, da røgen var trukket bort.

„Godt truffet, min mand! Godt truffet!“ raabte generalen, idet han kastede et blik paa Pierre og smilte. „Huset kan ikke have været af nogen solid konstruktion, thi det er aldeles ødelagt.“

Forbauset bemærkede han, at tunge tårer randt ned ad kanonérens kinder.

„Hvad feiler dig, mand?“ spurgte generalen barsk.

„Tilgiv mig, general,“ svarede Pierre, idet han forsøgte at besjæmpe sin smerte, „huset var mit — det var alt, hvad jeg eiede i verden.“

